

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De septuplici inobedientiae gradu. Ser. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

IN EADEM SOLENNITATE.

*De septuplici inobedientia gradu.**Sermo II.*

Postquam impleri sunt dies purgationis Mariæ secundum legem Moysi, tulerunt Iesum in Hierusalem, ut steterent eum Domino. Luc. 2. Fratres charissimi hodie festum agimus diem, quo purificationem recolimus beatissimæ Virginis Mariæ: non quod ab aliqua macula purgata sit, quippe quæ nullam habuit, alioqui immunda fuisset, quæ tota pulchra est, & immaculata: sed quod ritum purificationis quæ reliquis erat mulieribus necessaria, ipsa quoque tamen non egeret, suscepit tamen, quia legi cui non fuit obnoxia, & quæ ipsam manifestè eximebat, sese propter humilitatem, obedientiamque custodiendam subijcere vltro voluit. Siquidem lex mandauit mulierem, quæ suscepto semine peperisset, purificandam. Quo manifestissimè constat beatam Mariam, quæ nullo semine suscepto conceperat, huic legi nequaquam fuisse obnoxia, sed vltro humilitatem ac obedientiam nobis voluisse commendare, quam obrem haud aliter atque immundarum mulierum quæpiam alia ab hominum consortio se continuit, ab ingressu templi abstinuit, & hodie in templum purificanda aduenit, filium obtulit, hostiam dedit, pro se & filio orari fecit, puerumque redemit. Hic accipiamus fratres in Mariæ obedientiæ exemplum, & non sine graui periculo animarum nostrarum fore existimemus, si nos vel Dei, vel statutorum nostrorum leges, quarum alteri in baptismo, alteri in tam solenni professione nos addiximus, leuiter & quasi sine cura aut timore transgrediamur: quoniam beata Maria, quæ non debuit, soluit & legi, cui non tenebatur, obediuit. Debueramus meritorum thesauros per obedientiæ obseruantiam, ac per voluntatis propriæ abnegationem cumulatiuè coaceruasse, sed huius virtutis præuaricatione irremediabilia damnationis nobis lamenta comparamus. Videre quantæ sit infelicitatis inde damnari, vnde debueramus etiam gloriosissimè coronari. Quid enim monastica opera exornat aliud quam obedientia? Quanquam multa ac varia sint quæ agimus: vno tamen solo bono obedientiæ cuncta nobis profutura speramus. Varia sunt ac multa nimirum quæ facimus, quæ aliunde non habent virtutis speciem, nisi quia ex obedientia sunt, quæ, quicquid ex suo genere malum non est, bonum facit. Quæ propter religiosus edendo, dormiendo, surgendo, ambulandoque si vult meretur.

Et vltimè dicam, quicquid secundum regulam suam, aut propter voluntatem sui superioris, ad obediendum illi propter Deum facit, gratia Dei, virtutis merito, corona ac præmij dignum efficitur. Itaque omni momento, omni loco, ac in omni re, vtram volumus: aut per obedientiam Dei, gratiam atque amicitiam maiorem, aut per inobedientiam, ignauiamque nostram, Dei iram nobis comparare possumus. Verùm, quam facilliter nunc meritorum diuitias obtinere possumus, tam miserè & infeliciter posthac plangemus, quod occasiones & tempora ad placandum Deum nobis donata modo negleximus, & tanto bono obedientiæ, tamque fructifero nos spoliauimus. Multipliciter autem nos obedientiæ fructu spoliauimus, nempe tot modis, quot

Cantic. 4.

Leuit. 12.

Obedientiæ exemplum in Maria.

Obedientiæ quantum exornat opera monastica.

Inobedientiæ gradus septē quot

1. quot non obediunt. Itaque primus inobedientiae gradus est, si quis praelati voluntatem cognoscit, quamvis nullum adhuc iussionis verbum audiatur, tamen, ut dixi, voluntatem eius cognoscit, cui nisi praecipiat sibi acquiescere aut satisfacere, renuit: hic coram Deo haud dubium inobedientiae reus est, licet in facie exteriori prauaricationis argui non possit. Grauis autem delinquit, si vel iussus vel monitus, iuxta secundum gradum agit, quomodo potest hoc est, excusando, dissimulando, fictè alligando, aut importunè cogendo, donec tuam voluntatem obtineat, impetratq; ut non ipse praelato, sed praelatus obtemperet illi. Hic pari modo videtur in facie Ecclesiae transgressionis poenam euadere, coram Deo tamen ab inobedientiae reatu immunus non est. Neque enim solum quid extra agatur, aut quid dicatur, Deus iudicat, sed animum & intentionem totiusq; interioris hominis conditionem perscrutat. Ibi ergò inobedientiae conspicitur reum, ubi ab animo obediendi inuenitur alienam. Est tertius gradus inobedientiae, ubi nulla etiam lex, nulla praelati adhuc auctoritas quicquam iussit, sed obstinata subditi voluntas sua sponte seipsam prauaricatricem constituit, dum cogitando sibi statuit. Si hoc vel illud iuberetur quanquam non iubeatur, nollem obedire: & peccati se reum facit ex mala voluntate, antequam causa quare delinquitur, praebatur.

O quot peccata huiusmodi mentalia etiam mortalia fiunt, quorum licet occasio, ut ab extra fiant, nunquam dabitur: & tamen per voluntatem proposita sibi conditione peccat mens hominis malis affecta, dum sibi statuit, quod statuendum non est: unde peccati, quantum in se est, rea ex sola voluntate mala efficitur. Sic quotidie homines loquuntur: Si mihi hoc fieret, ego hoc ita vindicarem: ego ita illum expedirem: ego hoc aut illud agerem. Si mihi à praelato meo hoc praeciperetur, ego resisterem & recusarem obedire. Vbi considerandum est, tamen si ut ita vindicet, aut expediat proximum, aut agit iniquè, occasio nunquam tribuatur: tamen si verè ita ac deliberatè statuit, & si id, quod decreuit, in suo genere peccatum est, voluntas iam coram Deo reo peccati rea est, quanto ipsum, quod dicturus aut acturus foret, est delictum. Et hoc modo, etiam si nihil imperetur, tamen avimus sibi ipsi dicentis: Si mihi hoc imperaretur, nollem obedire, iam inobedientiae reus est. Quapropter charissimi, agite semper, ut cor habeatis vnusquisque syncerum, accretum. Nisi enim assiduo studio atque vigilantissimo oculo ad interiora sua quis respexerit, crebro & absque numero Deo intus, (ubi ipse met non considerat) delinquit. Et hæc est potentissima causa fratres, quare tam pauci religiosi hodie proficiunt, quia ubi à Deo se auertunt, non sentiunt: & si quandoque sentiunt, tamen abstrahere se ab his, & mori suis desiderijs renuunt. Quapropter, si quotidie etiam de ijs confiteantur, quamdiu tamen voluntatem, studium, atque conatum suum non impendunt, ut se corrigant, nullam de ijs peccatis veniam recipiant. Quia nullum peccatum vel in confessione dimittitur, nullum per absolutionem quamlibet papalem tollitur, nisi quod, ut peccatum agnoscitur & plangitur, & vitandum, fugiendumq; deinceps toto corde proponatur. Est quartus inobedientiae gradus, dum quod aut prohibitum est scienter non vitatur, aut praecceptum siue iussum negligitur, id tamen neque ex contemptu eius, qui praest, neque rei, quæ iubetur, sed ex infirmitate,

Cur tam pauci hodie religiosi proficiant.

Quæ sola peccata in confessione dimittantur.

4.

firmitate, aut concupiscentia, aut ignavia, aliunde siue illectus, siue retractus. Hæc inobedientia quasi cum timore ac pudore agitur: quia licet obedientiã adhuc diligat, mens tamen infirma, superatur. Est quintus gradus, dum vel manifestè quis contemnit vel interpretatiuè, puta quia non curat suam regulam, statuta aut prælati iussa. Religiosus, qui sic ambulat inter mortalium peccatorum pericula, versatur, & fatius foret ei religionem nunquam vidisse. Est sextus gradus, quando etiam, quod probè institutum aut iussum est, nõ solum contemnitur, verùm etiam impugnatur, aut etiam prælato per contemptum in faciem resistitur. Septimus gradus, quando non sufficit inobedienti regulam aut prælati præcepta contemnere, verùm alios etiam ne obediant, auerit atque instigat: aut si quos obedientes conspicit, irridet, persequitur ac contemnit. Contra hos omnes inobedientiæ gradus charissimi, Mariæ exemplum nos ad sui imitationem prouocet, quæ vt non desereret obedientiam, cum purissima foret & immaculata, voluit æstimari immunda & corrupta: & ibi obediuit, vbi præceptum nullum habuit. Neque enim vel iustam manifestamq; pro se legis interpretationem, à qua hic eximebatur, voluit admittere, ne fictas atque inanes contra obedientiam glossas ac allegationes non quoq; quæramus. Mariæ igitur exemplo eruditi, diuina inspiratione quoque admoniti charissimi fratres, *quasi modo geniti infantes*, id est, nouo proposito bono, noua deuotione, nouo seruore, nouo spiritu renati, veniamus purificandi in templū. Sit hæc renouatio spiritus nostri, qua hodie statuamus odire, abijcere, & fugere õne peccatū, & quicq; Deo displicere cognouerimus: amare verò rursus, inquirere amplecti & seruare omnia eius madata, & quicquid illi didicerimus placere: Ad hæc duo oẽm vitam nostrã, studia nostra, lectiones nostras, occupationes, exercitia, quicquid habemus, quicquid possidemus, & quicquid sumus, conuertamus: vt omnia Dei honori & beneplacito seruiant: in eius amore cuncta occupentur, & nihil in nobis à Deo alienum, sed omnia eidem vacent. Cum hoc proposito, hoc pacto, hac deuotione accedamus singuli ardentem candelam accepturi, id est, Christū, cor nostrum suæ gratiæ splendore, suæ lucis radijs, sua visitatione diuina illustrantem, & amoris sui igne ac flamma deuotionis vrentem, hymnum canentes, & gratias agentes Deo, quia Christum portamus in cordibus nostris: hunc non longo post tempore, iterum sub typo ardentis candelæ Deo Patri pro nobis, simulq; nos in ipso vnitos offeramus, in laudem, in gloriam, & in beneplacitum eius. Quod ipse idem nobis largiatur Iesus Christus, Dei Patris & Virginis filius in æternum benedictus, Amen.

5.
6.
7.

Renouatio spiritus cui libet habenda quæ sit. Exercitia ac studia hominis vniuersa ad quæ duo sint conuertenda.

IN EADEM SOLENNITATE.

De obedientia, vtrum melius sit opus ex propria electione, an ex obedientia. Sermo III.

Cumq; induceret puerū Iesum, vt faceret secundū cõsuetudinẽ legis pro eo. Luc. 2
Legimus fratres mei cū edictū ab imperatore mūdi exisset, cū ab homine, licet in potestate constituto, emanasset præceptum, imperatoris imperatorem, Dominẽ cœli ac terræ sese hominis subiecisse imperio. Pro-

Zz pteq